

Detta vill kommunisterna

2005-01-08

Kommunistiska Partiets program och stadgar. Antagna på partiets fjortonde kongress januari 2005. Programmet fastslår partiets övergripande ståndpunkter.

Övriga programatiska dokument utgörs av resolutioner som även de antas på partikongresser. Se under respektive kongress.

KOMMUNISTISKA PARTIETSPROGRAM

Antaget på Kommunistiska Partiets fjortonde kongress 6-8 januari 2005

Kommunismen lever! Dödförklarad av statsmän, politiker, professorer, redaktörer och andra representanter för överheten lever kommunismens idé mitt i de arbetandes kamp för ett bättre liv och en bättre värld. För massan av arbetande människor är kapitalismen otjänlig. I sin giriga effektivitet alstrar den så mycket slöseri, så mycket elände, så många hot, så mycket oförnuft, så mycket omänsklighet. Kommunismen ställer som enda politisk riktning ett radikalt annorlunda, förnuftigt och rättvist samhälle som alternativ till den otjänliga kapitalismen, ett samhälle styrt av de arbetande och inriktat på att tillfredsställa de arbetandes behov i livets alla avseenden.

För att presentera sina åsikter och avsikter framlägger Kommunistiska Partiet här sitt program som en uppmaning att sluta upp med oss i kampen för en bättre framtid och en bättre värld.

A. Det svenska klassamhället

1) Kommunistiska Partiet är ett revolutionärt arbetarparti. Vårt mål är en total omvandling av det existerande samhället, att avskaffa kapitalismen och i dess ställe upprätta ett arbetarstyrt socialistiskt samhälle.

Den socialistiska revolutionen välter den nuvarande samhällspyramiden över ända. De som under kapitalismen värderas lägst får den avgörande makten över samhällets resurser medan de som idag åtnjuter makt och anseende fråntas sin privilegierade ställning.

2) Det kapitalistiska Sverige präglas av stora orättvisor och växande klyftor mellan fattiga och rika. De miljoner människor som byggt upp samhället genom produktivt och samhällsnyttigt arbete i fabriker, gruvor, på byggen, inom kommunikationer, handel, sjukvård, barn- och äldreomsorg, i skolor och andra sektorer saknar inflytande över fördelningen av samhällets tillgångar. Det skapande produktiva arbetet betraktas endast som en kostnad av en allt girigare överhet, som sätter spekulation i kortsiktiga, privata vinstintressen före människors behov av arbete, välfärd, kultur och livsbefrämjande miljö.

3) Det svenska klassamhället styrs av den minoritet, borgarklassen, som i kraft av sitt ägande lever på andras arbete. Massan av människor är dömda att berika och tjäna denna minoritet genom tvånget att till kapitalägarna sälja den enda tillgång de har, den egna arbetskraften.

Den kapitalistiska samhällspyramiden bärs upp av den arbetande majoriteten, av arbetarklassen, som utgör utsugningens källa och nödvändiga förutsättning.

Detta ger arbetarklassen en särskild roll i det kapitalistiska samhället. Arbetarna kan göra sig av med kapitalägarna, som inte är nödvändiga för produktionen, men kapitalägarna kan inte göra sig av med arbetarna utan att förkväva sig själva. Arbetarklassen har allt att vinna och inget att förlora på en socialistisk samhällsomvandling.

För mellanskikten i samhället – som småbönder, småföretagare, butiksägare, fria yrkesutövare och de grupper av löneanställda som givits en privilegierad ställning, den så kallade medelklassen – är situationen en annan. I den mån de som grupper hamnar i konflikt med borgarklassen, så kämpar de i första hand för att bevara sin ställning som just medelklass. Enskilda människor från dessa grupper kan vinnas för arbetarsaken i insikt om att kapitalismen utgör ett hinder för fortsatt utveckling. Men som skikt i samhället har de en ställning att försvara mellan de båda huvudklasserna och vacklar därför i klasskampen.

4) Borgarklassens makt i samhället skyddas via staten och vilar ytterst på dess våldsorgan, såsom polis, militär, domstolar och fängelser, idag kompletterade med ett växande inslag av privata vaktbolag.

Den legitimeras via ideologisk propaganda, där TV spelar en allt viktigare roll i överhetens strävan att hålla de arbetande i okunskap och passivitet.

Till verkställare och försvarare av sin folkfientliga politik har kapitalägarna en armé av hjälpredor i samhällets improduktiva överbyggnad. Höga löner, skattefria förmåner och rader av andra privilegier gör att detta samhällsskikts intressen flätas samman med kapitalisternas.

Dessa politiker, ämbetsmän, högre tjänstemän, redaktörer, biskopar, ombudsmän med flera skyddar enträget sina privilegier, vilka lägger allt tyngre bördor på arbetarklassen och på dem som har det sämst i samhället.

I klassamhället är demokratin, det påstådda folkväldet, inskränkt och i grunden skenbar. Staten och dess organ, inklusive riksdagen, är instrument för kapitalägarna och deras klassintressen.

5) Ända sedan dess uppkomst har det kapitalistiska systemet kastats in i periodiska kriser med massarbetslöshet och social misär för de arbetande som följd. Den kapitalistiska krisen bottenar inte i brist, utan i överflöd. Massproduktionen av varor finner inte avsättning på grund av att de arbetande inte har råd att köpa det de själva tillverkar. Kapitalismens planlösa, anarkistiska sätt att fungera leder dessutom till störningar och disharmoni mellan olika sektorer i ekonomin. I namn av strukturomvandling slaktas därvid hela produktionsgrenar, med en gigantisk kapitalförstörelse och ödeläggelse av generationers samlade yrkeskunskap som följd.

6) Den kapitalistiska krisen punkterar obarmhärtigt den reformistiska myten om en ”kapitalism med mänskligt ansikte” och visar hur ohållbart och omänskligt det nuvarande samhället är. Behoven av mat, kläder, bostäder, sjukvård, utbildning, transporter och andra nyttigheter har inte blivit mindre. Tvärtom. Ändå rustas den sociala välfärden ner och en allt större del av samhällets tillgångar överförs till de rika, att användas till spekulation, till att hålla banker och kreditinstitut under armarna, till investeringar i andra länder och till att bevara den tärande klassens privilegierade ställning och allt mer dekadenta liv. Möjligheterna att förädla och utveckla de inhemska råvarutillgångarna i enlighet med människors behov och naturens krav har inte heller blivit mindre. Ändå skrotas basnäringarna, bland annat för att handel med den fattiga världen, där behoven är skriande, inte anses tillräckligt profitabel.

7) Under kapitalismen inriktas hela samhället på att understödja och underlätta storföretagens ständiga expansion och krav på högsta möjliga vinster. Ett högt utvecklat industrilands hela kapacitet används i ett fåtals intressen, trots att detta fåtal fränsäger sig allt ansvar för landets framtida utveckling. Den fria konkurrensen under kapitalismen är en myt. Kapitalismen upphäver i sig själv den fria konkurrensen genom uppkomsten av allt större, mäktigare och girigare monopol, som tillskansar sig extraprofiter genom uppdelning och kontroll av marknaderna.

8) För kapitalägarna är Sverige för litet. Deras omätliga krav på profit ryms inte inom landets gränser. Därför ökar kapitalexportens omfattning och betydelse. De svenska storföretagen förlägger en allt större del av sin verksamhet utomlands. Denna utveckling har krönts av Sveriges medlemskap i Europeiska Unionen, som innebär att det svenska folkets rätt till självbestämmande kraftigt beskurits till förmån för storföretagens europeiska gemenskap och marknadens diktatur. De storföretag, som hela samhället är inriktat på att understödja, har förrätt landet och därmed de arbetandes rätt till arbete, utveckling och välfärd.

9) I takt med kapitalismens utveckling blir gränsen mellan traditionell affärsverksamhet och ekonomisk brottslighet alltmer diffus. Kapitalägarna skyr inga medel att berika sig. Spekulation, politisk utpressning och ren plundring av företag och offentliga tillgångar ersätter i växande grad produktiva investeringar och produktiv verksamhet. Priset får betalas av de arbetande via arbetslöshet och försämrade levnadsförhållanden.

10) Sverige är ett rikt land. Arbetskraften och kunnandet finns. Råvarorna och industrianläggningarna finns. Sjukhus, skolor, daghem och andra sociala inrättningar finns. Det föreligger mycket goda förutsättningar för att bjuda alla människor en positiv utveckling och ett rikt och värdigt liv. Det handlar om att fördela de producerade värdena rättvist och solidariskt, så att de kommer alla till del.

11) Kapitalismen har byggt upp gigantiska produktionssystem, som gör varje arbetare till en kugge i en samhällelig produktionskedja. Allt som produceras innesluter tusentals människors gemensamma ansträngningar. Den kapitalistiska produktionen är samhällelig till sin karaktär. Men under kapitalismen är ägandet fortfarande privat. Det innebär att den samhälleliga produktionen, såväl den statliga som den privata, inrättas efter kapitalägarnas krav på profit, inte efter samhällets och de arbetandes behov. Motsättningen mellan produktionens kollektiva, samhälleliga karaktär och det privata, enskilda tillägnet av produktionsresultatet är den grundläggande motsättningen under kapitalismen. Den kan bara lösas genom att också ägandet blir samhälleligt.

12) Det privata ägandet av industrier, råvaror, banker och andra samhällsfunktioner är föråldrat och utgör en broms för fortsatt utveckling av landet. Detta föråldrade samhällssystem leder till arbetslöshet, växande social nöd och försämrade levnadsförhållanden för folkflertalet. Det innebär också en hänsynslös rovdrift på naturtillgångar och miljö, där nödvändiga hänsyn till naturens lagar och möjligheter förnekas till förmån för kortsiktiga, privata vinstintressen och en ohämmad och ansvarslös tillväxtfilosofi. I förlängningen hotar därmed privategendomens system allt liv på jorden.

B. En orättvis världsordning

13) Kommunistiska Partiet motsätter sig allt förtryck, all utsugning och all ojämlikhet mellan raser, länder och folk. Vår solidaritet känner inga nationsgränser. Arbetarklassens kamp är nationell till formen, men internationell till innehållet.

14) Det kapitalistiska systemet har bundit ihop jordens länder och folk i ett världsomspännade system av utsugning,

beroende och förtryck. Kapitalismen har utvecklats till sitt imperialistiska stadium.

Imperialismen har skapat en ojämlik och orättvis världsordning. De multinationella monopolen exploaterar hänsynslöst de fattiga ländernas naturresurser och marknader i syfte att tillskansa sig imperialistiska extraprofit. Detta förhindrar utveckling i de fattiga länderna och dömer den stora majoriteten av jordens befolkning till ett liv i svält, elände och nationell och mänsklig förnedring.

Klassorättvisorna i de enskilda kapitalistiska länderna motsvaras i världsmåttstock av en lika skriande och dramatiskt växande motsättning mellan de rika och de fattiga länderna. Ett relativt välstånd i Nord motsvaras av ett bottenlöst elände i Syd.

15) Exploateringen av de fattiga ländernas naturresurser och billiga arbetskraft skyddas av de imperialistiska ländernas politiska, diplomatiska och militära resurser. Till sin hjälp har de i många av dessa länder en inhemsk härskande klass, som hålls under armarna av imperialismen och som villigt säljer ut sina länders tillgångar i utbyte mot ett liv i överdådig lyx. Om nödvändigt upprätthålls den imperialistiska exploateringen med militärt våld, där de imperialistiska makternas påstådda försvarsfrihet och demokrati bara är en nödvändig slöja över girighetens och egennyttans politik.

16) Kommunistiska Partiet hävdar varje nations rätt till självbestämmande som en absolut princip för ett demokratiskt och jämlikt förhållande mellan jordens nationer och folk. Nationell ojämlikhet och nationella motsättningar kan endast utrotas genom att varje folk ges rätt att självt bestämma över sitt öde, utifrån sina egna förutsättningar och sina egna nationella intressen. Varje avsteg från denna princip leder till nationell självgodhet, främlingsfientlighet och rasism i den förtryckande nationen. Detta återverkar också på arbetarklassen, som ideologiskt knyts till den härskande klassen och som i förekommande fall splittras i nationella grupperingar. Uppslutning bakom borgarklassens imperialism innebär att arbetarklassen smider sina egna bojor.

17) Det kapitalistiska världssystemet är enhetligt och samtidigt splittrat. Skilda imperialistiska stormakter och block slåss om herraväldet över världsmarknaden enligt principen att den starkaste tar mest.

Under 1900-talet har denna konkurrenskamp lett till två imperialistiska omfördelningskrig, första och andra världskriget, där uppåtstigande imperialistiska makter, med snabbare ekonomisk utveckling än de för tillfället härskande, krävt livsrum och större del i den imperialistiska utsugning.

Efter andra världskriget har USA-imperialismen ensam behärskat den kapitalistiska världsmarknaden. Men i takt med att ekonomin i USA stagnerat formeras nya imperialistiska block i Europa och Asien, där Europeiska Unionen respektive Japan hyser planer på att på allvar utmana USA om herraväldet på världsmarknaden.

I förlängningen av denna utveckling hotar ett nytt imperialistiskt omfördelningskrig, där miljoner och åter miljoner människor offras på profitens slagfält, som en blodig påminnelse om det kapitalistiska systemets orimlighet.

Ett tredje imperialistiskt omfördelningskrig utgör i kärnvapnens tidevarv ett akut och dramatiskt hot mot hela mänskligheten och mot allt liv på jorden.

18) Sverige är ett litet, men likväl imperialistiskt land, som deltar i utplundringen av den tredje världen genom kapitlexport, ojämlik handel, ränteutplundring och genom medverkan i en lång rad av den imperialistiska världens gemensamma organisationer.

19) För Kommunistiska Partiet är internationellt samarbete och internationell solidaritet en självklar del i strävandena att utplåna all ojämlikhet i världen. Men så länge kapitalismen härskar är all internationalism klassmässig.

Kommunistiska Partiet motsätter sig varje form av internationellt samarbete mellan kapitalisterna i syfte att ytterligare förslava de fattiga massorna i den tredje världens länder eller i syfte att stärka en grupp av kapitalister i konkurrenskampen med en annan.

Vår internationalism omfattar uteslutande jordens förtryckta, vars kamp för frigörelse vi ser som vår.

C. Det socialistiska alternativet

20) Kommunistiska Partiet hävdar att kapitalismen är otjänlig för arbetarklassen och folkflertalet. En rättvis fördelning av samhällets resurser och en utveckling som tillfredsställer alla människors behov av arbete, välfärd och kultur, kräver ett nytt socialistiskt samhälle.

Förutsättningarna för socialismens förverkligande är att arbetarklassen och alla andra som utplundras, utnyttjas och förnedras av det kapitalistiska systemet, enar sig, bryter all passivitet och tar upp aktiv klasskamp mot de rådande förhållandena och deras försvarare.

21) Socialismen innebär en fullständig omvandling av det nuvarande samhället – socialt, ekonomiskt och politiskt. Under socialismen överförs de avgörande ekonomiska funktionerna i samhällets ägo, produktionen inrättas på ett planmässigt sätt tillfredsställa hela samhällets behov och alla samhällsfunktioner underställs folkmajoritetens inflytande och kontroll.

22) En socialistisk samhällsomvandling ryms inte inom det borgerliga samhällets ramar, utan måste ske i strid mot dess uppställda lagar och regler.

Det handlar om en revolutionär förändring, där arbetarklassen och folkets massor av egen kraft erövrar den politiska makten, krossar den borgerliga staten och ersätter den med sin egen statsmakt, arbetarstaten, för att med den som verktyg upprätta ett demokratiskt, socialistiskt samhälle.

Socialismen innebär att borgarklassens diktatur i samhälle och stat under en övergångsperiod ersätts av arbetarklassens, av proletariatets revolutionära diktatur. Först under kommunismen, då de sista resterna av klassamhället utrotats, dör staten bort som ett organ för klassförtryck.

23) Formerna för den socialistiska revolutionen bestäms av de aktuella omständigheterna och av styrkeförhållandet mellan klasserna.

Helt klart är att ju enigare och mer välorganiserade de revolutionära krafterna är, desto lugnare och mer ordnade kommer formerna att vara.

Men lika klart är, att borgarklassen, som i den socialistiska revolutionen mister sin ställning som härskande och privilegierad klass, kommer att tillgripa varje tillgängligt medel, inklusive vapenmakt, för att förhindra upprättandet av en verklig folkmakt. Därför måste de revolutionära krafterna, arbetarklassen och dess förbundna, även förbereda sig för väpnad kamp. Inget parti eller självutnämnd elit kan på egen hand slutföra denna del av klasskampen. Endast de breda folklagrens egen aktivitet och medvetande om, att det inte längre är möjligt att leva på det gamla sättet kan föra revolutionen till seger och sedan säkerställa dess resultat.

Arbetarklassens befrielse måste vara dess eget verk.

24) Den socialistiska revolutionen innebär bara ett första steg mot klassamhällets avskaffande. Vägen till kommunismen, där samhällets resurser fördelas enligt principen ”av var och en efter förmåga, åt var och en efter behov”, är ännu lång och mödosam.

Revolutionen överför statsmakten i folkmajoritetens händer. Men klasserna och klasskampen lever kvar, liksom rester av kapitalism i ekonomin, vilket oundvikligen alstrar egoism och tankar på privat berikande.

25) För socialismens seger krävs en allsidig utveckling av samhällets produktionsresurser och en höjning av den samhälleliga produktiviteten, som gör det möjligt att förkorta arbetstiderna och som därmed skapar de praktiska förutsättningarna för att ersätta en förvaltning av tjänstemän med de arbetandes direkta delaktighet i samhällsfunktionernas dagliga skötsel.

Materiell brist ger oundvikligen upphov till egenlystna, korruption, karriärism och andra sociala företeelser.

26) Vad det gäller kampen för att befästa arbetarnas och folkmajoritetens makt över alla samhällsfunktioner, har socialismens nederlag i framförallt Sovjetunionen och Östeuropa gett den revolutionära arbetarrörelsen ovärderliga erfarenheter.

Eftersom socialismen som existerande samhällssystem är en ung företeelse, har många lärdomar varit dyrköpta. De negativa erfarenheterna kan dock vändas i sin motsats om man lär av dem och söker finna orsakerna till nederlagen och misslyckandena.

27) För att socialismen skall fungera som ett levande och dynamiskt samhälle krävs att organ skapas, genom vilka arbetarklassen och folkets massor kan utöva ett direkt och dagligt inflytande över samhällsfunktionernas och företagets skötsel och över hur de samhälleliga resurserna skall användas och fördelas.

De arbetande måste också ha en direkt kontroll över dem som i olika sammanhang väljs som representanter. Det gäller politiker, ämbetsmän, företagsledningar, ombudsmän, fackliga funktionärer och andra.

Alla ombud måste väljas i direkta val, alltid kunna svara öppet för och ta ansvar för sina beslut och handlingar och omedelbart kunna avsättas vid minsta tecken på maktmissbruk, korruption eller inkompetens.

28) Den socialistiska demokratin utgår från de arbetande och deras egna organisationer och har som målsättning att ersätta hela förhållandet av styrande och styrda med människornas kollektiva delaktighet i alla beslutsprocesser.

Den socialistiska demokratin spränger den borgerliga demokratins begränsningar. Den gör ingen skillnad mellan ekonomisk och politisk eller beslutande och verkställande makt, utan underställer alla samhällsfunktioner de arbetandes inflytande.

Den socialistiska demokratin varken utesluter eller förutsätter flerpartisystem. Formerna bestäms av de förhållanden under vilka den socialistiska demokratin byggs, av klasskampen, varvid utgångspunkten är att garantera maximal mångfald inom ramarna för den socialistiska omvälvningens försvar. Inom denna mångfald ingår religionsfrihet, åsiktsfrihet och strejkrätt.

29) En grundläggande socialistisk princip är att ledningen för landet, fackföreningarna och företagen, liksom ledningen för det Kommunistiska Partiet och dess organisationer, inte får avskilja sig materiellt från folket i övrigt.

Lönerna för förtroendeuppdrag får inte överstiga en genomsnittlig arbetarlön och alla privilegier vad det gäller anställnings- och levnadsförhållanden måste bannlysas.

30) Dessa principer fastställdes redan i Pariskommunen 1871 och har visat sig vara en ödesfråga för socialismen. Där de frångåtts, som i Sovjetunionen och de tidigare socialistiska staterna i Östeuropa, har karriärism, byråkratism och korruption brett ut sig inom stats- och partiapparaterna, som utvecklats till nya härskande klasser av borgerlig typ.

De nya borgarna i de före detta socialistiska staterna fattade utan insyn och kontroll alla beslut, försåg sig själva med stora materiella privilegier och berikade sig i växande utsträckning genom korruption och ren förskingring av samhällelig egendom. En liknande utveckling har försiggått inom den reformistiska arbetarrörelsen i Sverige. Den har inget med socialism att göra.

D. Kampen för klasskraven

31) Kommunistiska Partiet har inga från arbetarklassen i övrigt skilda intressen. I all sin verksamhet strävar partiet efter att

mobilisera de arbetande till strid för sina intressen, både på lång och på kort sikt.

Partiet menar att endast klasskampen, de arbetandes självständiga rörelse mot kapitalägarna, ger arbetarklassen möjlighet att driva igenom sina krav. Om nödvändigt måste denna kamp föras i öppen strid mot de regler och lagar som ställs upp av kapitalägarna och den borgerliga staten.

32) Kommunisterna stödjer varje rörelse och varje krav som hävdar de arbetandes intressen mot kapitalägarna eller mot deras förvaltare i stat, landsting och kommuner. I varje kamp för dags- och delkrav representerar partiet också de arbetandes grundläggande intressen: det kapitalistiska utugarsystemets avskaffande och tanken på ett nytt, socialistiskt samhälle som den enda verkliga och varaktiga lösningen för de arbetande.

33) I dagens Sverige utgör kampen för ett svenskt utträde ur Europeiska Unionen en övergripande och nödvändig del av de arbetandes kamp på alla fronter. Genom EU-medlemskapet inskränks de demokratiska och fackliga rättigheterna, välfärden rustas ned, massarbetslösheten permanentas, kvinnors rätt till arbete inskränks, profiten sätts före miljön och Sverige ansluts till en aggressiv militärpakt i vardande.

Kampen mot EU-medlemskapet är en klassfråga. EU stärker borgerlighetens positioner i den svenska klasskampen och gör det möjligt för den att med än större kraft driva sin folkfientliga politik. Som mål för denna attack står framförallt arbetarklassen och inte minst dess kvinnor.

Men kampen mot EU är också en demokratisk fråga. Genom EU-medlemskapet inskränks det svenska folkets rätt till självbestämmande, vilket utgör en möjlig grundval för en bred folkallians mot EU-medlemskapet.

Kommunistiska Partiet reser kravet Sverige ut ur EU som en central del av både klasskampen och den demokratiska kampen.

34) I kampen för arbetarklassens politiska rättigheter hävdar partiet obegränsad åsikts-, yttrande-, tryck-, press-, strejk-, mötes-, demonstrations-, religions- och föreningsfrihet.

Under kapitalismen utövas den verkliga makten av kapitalägarna. Valen till riksdag och kommun- och landstingsförsamlingar syftar i grunden endast till att utse de representanter för överheten, som under den kommande mandatperioden skall representera kapitalägarnas gemensamma intressen mot de arbetande.

Trots att den borgerliga demokratin är inskränkt och begränsad är de demokratiska fri- och rättigheterna viktiga för de arbetande då de underlättar deras organisering och deras möjligheter att hävda sina intressen.

Kommunistiska Partiet deltar därför efter förmåga i valen till de parlamentariska församlingarna, motsätter sig varje inskränkning av de demokratiska fri- och rättigheterna och strävar efter att utvidga de demokratiska beslutens verkningssfält till fler samhällssektorer, också de ekonomiska.

35) I kampen för arbetarklassens fackliga rättigheter hävdar partiet den fria strejk-, organisations-, förhandlings- och avtalsrätten.

Partiet värnar om förbundstanken, då framgångsrik facklig kamp kräver ett enigt agerande mellan arbetare på olika arbetsplatser och inom olika branscher. Kollektiva avtal och principen lika lön för lika arbete är nödvändiga värn mot kapitalägarnas strävan att spela ut arbetare på olika arbetsplatser mot varandra i syfte att försämra löner, arbetarskydd och andra anställningsförhållanden. Den nuvarande fackföreningsrörelsen i Sverige har vridits ur de arbetandes händer som ett verktyg för klasskamp. Det byråkratiska enväldet och toppstyningen har utplånat allt verkligt medlemsinflytande och förvandlat LO och dess medlemsförbund till en organiserad del av samhällets överhet.

Den fackliga kampen måste baseras på de arbetandes egen aktivitet och rörelse. De arbetande kan inte vinna något utan att vara beredda att enigt kämpa för det.

I kampen för de omedelbara kraven måste partipolitiska meningsskiljaktigheter och andra särintressen läggas åt sidan. Enighet ger styrka.

36) I kampen för arbetarklassens sociala rättigheter hävdar partiet samhällets ansvar för sjukvård, barn- och äldreomsorg, skola, kultur, rätten till bostad, rätten till en tryggad ålderdom och alla människors rätt till ett värdigt liv.

Partiet bekämpar varje form av privatisering inom offentlig sektor och motsätter sig varje åtgärd som innebär, att de sociala rättigheterna görs avhängiga den enskildes grad av betalningsförmåga eller att de görs till föremål för privata vinstintressen. Samhällets ansvar kräver offentligt ägande och offentlig drift.

Partiet menar att de sociala rättigheterna skall finansieras via samhället enligt principen skatt efter bärkraft.

37) I kampen mot arbetslösheten hävdar partiet allas rätt till arbete, garanterad av samhället.

Arbetslöshet är en ofrånkomlig del av det kapitalistiska systemets sätt att fungera och kan inte utrotas med mindre än att privategendomens system upphävs.

Även under kapitalismen går det dock att föra en politik som begränsar arbetslösheten och som mildrar dess följder för de drabbade. Genom klasskamp kan den borgerliga staten tvingas garantera sysselsättningen via åtgärder mot spekulation och kapalexport, och genom arbetstidsförkortningar, regionalpolitik, statliga investeringar och andra åtgärder som främjar allas rätt till arbete.

I kampen mot företagsutflyttningar och företagsnedläggningar kräver partiet att staten garanterar jobben. Lägger ett företag ner samhällsnyttig produktion bör det konfiskeras av staten utan ersättning till ägarna.

38) För att hela Sverige skall leva och för att förhindra kapitalistisk rovdraft på gemensamma resurser och miljö, hävdar partiet att naturtillgångar och basindustri skall vara i statlig ägo.

Partiet motsätter sig avregleringspolitiken och hävdar samhällets ansvar för infrastrukturen – som vägnät, järnväg, post, teleföbindelser, el- och vattenförsörjning. Samhälleligt ansvar kräver statligt och kommunalt ägande.

39) I kampen mot miljöförstörelsen kräver partiet förbud mot miljöförstörelse och hälsofarlig produktion och mot skadliga utsläpp i jord, luft och vatten, ett stopp för storföretagens rovdrift på naturtillgångarna, avskaffande av kärnkraften och en trafikpolitik som prioriterar kollektiva och miljövänliga transporter.

Den nationella och globala miljöförstörelsen utgör ett allvarligt hot mot allt liv på jorden. Den utgör därvid en påminnelse i eldskrift över det kapitalistiska systemets orimlighet.

Kampen för miljön och jordens och mänsklighetens överlevnad fordrar kollektiva lösningar, där livet ges högsta prioritet och all tillväxt planeras i enlighet med naturens globala möjligheter.

Detta omöjliggörs av kapitalismens drivkraft av enskilt, privat berikande.

40) I kampen för jämställdhet mellan könen motsätter sig partiet alla åtgärder, som innebär att kvinnornas rätt till förvärvsarbete och egen inkomst ifrågasätts eller försvåras, liksom alla förhållanden som innebär att kvinnorna diskrimineras eller exploateras i egenskap av kvinnor.

Under kapitalismen utgör arbetarkvinnorna en särskilt exploaterad grupp. På arbetsmarknaden spelar de rollen som reservarbetskraft, som anlitas eller försakas efter behov. Kvinnojobben är sämre betalda och många kvinnor tvingas mot sin vilja arbeta deltid.

Samtidigt innebär det borgerliga samhällets ideologi och familjesyn att kvinnorna bär huvudansvaret för hemarbetet, vilket ger dem dubbla bördor. God sjukvård, barn- och äldreomsorg i offentlig regi och en arbetstidsförkortning för alla är en förutsättning för kvinnans frigörelse.

Kampen för kvinnans frigörelse är en del av klasskampen. Kraven på jämställdhet mellan könen och kvinnors rätt till arbete utgör en nödvändig del i de arbetandes organisering. Socialismen kan inte segra om halva arbetarklassen ställs åt sidan, underordnas och förvisas till ett liv i hemmets isolering.

41) I kampen mot militarismen förespråkar partiet nedrustning, ett stopp för miljardrullningen till militären och krigsmaktens omvandling till allmänt folkförsvar.

Militarismens grundläggande uppgift är i varje klasssamhälle att upprätthålla den bestående ordningen och, i förekommande fall, att försvara den härskande klassens internationella intressen. Den improduktiva miljardrullningen till krigsmakten bidrar därmed bara till att bevara de rådande samhällsförhållandena till förfång för välfärd och social rättvisa.

42) I kampen mot rasism och främlingsfientlighet framhåller partiet alla människors lika värde och de gemensamma intressena mellan alla arbetare, oavsett nationalitet.

Partiet motsätter sig all diskriminering av utländska arbetare, politiskt, ekonomiskt och socialt, och bekämpar alla försök att splittra de arbetande utifrån nationella och religiösa skillnader.

Partiet slåss för att Sverige skall vara en fristad för flyktingar undan fascistiskt förtryck och terror, krig och etnisk förföljelse.

Men vi motsätter oss kapitalägarnas import av billig utländsk arbetskraft, som endast syftar till att sänka den allmänna lönenivån i Sverige och som bidrar till att splittra arbetarklassen.

43) I kampen för folkhälsan och för att säkra arbetarklassens kampduglighet företräder partiet en restriktiv drogpolitik.

Alkohol är en drog som vid stor och regelbunden förbrukning leder till beroende och missbruk. Alkoholmissbruk förekommer i alla samhällsklasser, men är speciellt förödande för arbetarklassen, både individuellt och som klass betraktad. Klasskampen kräver en nykter arbetarklass.

Partiet verkar för att hålla alkoholkonsumtionen på en låg och socialt acceptabel nivå. Vi kräver restriktiv samhällelig reglering av införsel, import och försäljning och motsätter oss kategoriskt EU:s och alkoholkapitalets krav på marknadsfrihet.

Partiet arbetar för ett narkotikafritt samhälle. All icke-medicinsk hantering av narkotika, inklusive bruk av narkotika, skall vara förbjuden. För att hindra narkotikans spridning motsätter sig partiet alla åtgärder som innebär en tillåtande hållning till narkotika. Partiet bekämpar all drogliberalism.

E. Kommunisterna och arbetarrörelsen

44) Kommunistiska Partiet organiserar den revolutionära grenen av arbetarrörelsen. Vår uppgift är att samla och förmedla klassens nationella och internationella erfarenheter samt att efter förmåga vägleda de arbetande i den dagliga kampen mot de kapitalistiska orättvisorna och där tillföra ett socialistiskt perspektiv.

45) Partiet strävar efter att vinna en majoritet av de arbetande för sitt program och sina mål som själva förutsättningen för en total omvandling av det existerande samhället.

Som ett led i denna strävan bekämpar partiet alla politiska strömningar som syftar till att desorganisera arbetarklassen eller som bidrar till att underordna de arbetandes rörelse andra klassers intressen.

Framförallt ser partiet som sin uppgift att frånerkänna socialdemokratin ledningen över arbetarrörelsen.

46) Den reformistiska drömmen, enligt vilken kapitalismen skulle röjas undan genom gradvisa reformer inom det bestående samhällets ramar, har lidit bankrutt. Kapitalismen består, inte minst tack vare det värn som reformismen utgjort mot kraven på en genomgripande förändring.

Som tack utnyttjar kapitalägarna varje tillfälle för att ta tillbaka de reformer och förbättringar som de arbetande tillkämpat sig.

Det socialdemokratiska partiet representerar inte längre de arbetande och deras intressen. Det har blivit ett borgerligt parti som värnar det borgerliga samhällets existens.

47) Kommunistiska Partiet strävar efter största möjliga enhet i den dagliga kampen mot kapitalägarna och deras politiska representanter. Enighet måste byggas underifrån, i insikten om att de gemensamma intressena i försvaret av arbetarklassens rätt är överordnade politiska, etniska och andra skillnader bland de arbetande. Utifrån klasskampens krav och intressen är partiet berett till samarbete i konkreta frågor med alla delar av arbetarrörelsen, liksom med andra politiska riktningar som motsätter sig kapitalägarnas politiska diktat.

F. Det kommunistiska partiet

48) Kommunistiska Partiet bygger sin politik på den vetenskapliga socialismens teori, på marxismen-leninismen, som utgör en sammanfattning av den kunskap som mänskligheten genom årtusendena vunnit på filosofins, ekonomins och samhällsvetenskapens områden.

49) Marxismens filosofi utgörs av den dialektiska och historiska materialismen, som hävdar att all sanning måste sökas i den materiella verkligheten och vars stora grundtanke är att allt i naturen och samhället befinner sig i en process av ständig rörelse och förändring, där gammalt och uttjänt får ge vika för nytt och friskt. Samma syn har marxismen på sig själv och sin teori. Marxismen-leninismen är oförenlig med dogmatism och testuggeri. Den utgör en levande lära, som i full respekt för vunnen kunskap ständigt berikas av nya erfarenheter, vunna i klasskampen och i studiet av samhällets och naturens utveckling.

50) Partiet lägger stor vikt vid den politiska och organisatoriska skolningen, både av sina egna medlemmar och av arbetarklassen som helhet. Politisk och organisatorisk skolning är nödvändig för att de arbetande skall kunna utveckla en medveten rörelse för sina egna, specifika klassintressen. Utan en sådan medvetenhet finns risken att de arbetande faller under inflytande av de borgerliga strömningar, som med hjälp av överhetens massmedia, skolor och andra propagandakanaler för en ständig kamp för att splittra och passivisera arbetarrörelsen. Politisk och organisatorisk skolning är också förutsättningen för en självständigt tänkande arbetarklass, som utifrån sina egna erfarenheter och behov kan bygga de demokratiska institutioner och organ som det nya socialistiska samhället kräver.

51) Den självständiga analysen av konkreta förhållanden och den egna tillämpningen av marxismen-leninismens grunder utgör Kommunistiska Partiets adelsmärke. Partiet har aldrig underordnat sig påbud från andra partier, rörelser eller länder. Tvärtom föddes partiet i kamp mot den förvanskning av marxismen och den kastrering av den revolutionära arbetarrörelsen som i början på 1960-talet påbjöds av borgerliga krafter i ledningen för Sovjetunionens kommunistiska parti och som de flesta kommunistiska partier i världen, inklusive det dåvarande svenska, välkomnade och frivilligt underordnade sig.

52) Till sina historiska rötter räknar Kommunistiska Partiet de socialistiska pionjärernas kamp för att skapa en klassmedveten arbetarrörelse i Sverige. Vi strävar efter att föra August Palms stolta traditioner vidare och hålla dem levande.

53) Som politisk rörelse ingår partiet i den historiska tradition, som med teoretisk utgångspunkt från Marx, Engels, Lenin och Stalin till sina erfarenheter räknar den ryska revolutionen 1917, den kommunistiska världsrörelsens uppkomst därefter, det socialistiska uppbyggets framgångar i Sovjetunionen under 1930- och 40-talen, kampen mot fascismen, det socialistiska världssystemets korta existens under tiden efter andra världskriget och de nationella befrielseörelsernas segrar i tredje världen. Partiet förnekar inte sina historiska rötter, sådant överlämnar vi till de bekväma, till dem som tror att de kan bli vuxna utan barndom. Den kommunistiska rörelsens nederlag och bakslag, som till delar orsakats av svåra fel och misstag, utgör för oss en källa till lärdom, som berikar den kommunistiska teorin och politiken och som gör det möjligt att undvika motsvarande fel och misstag i framtiden.

G. Arbetare i alla länder, förena er!

Kommunistiska Partiet förklarar öppet, att dess mål kan nås blott genom en total omvandling av det existerande samhället. Historien visar, att en sådan omvandling är möjlig att genomföra i enskilda länder. Men den visar också, att världskapitalismen inte skyr några medel för att undanröja varje hot och varje ifrågasättande av privategendomens system. I kriget mot socialismen är inget medel för lumpet och ingen åtgärd för brottlig för den internationella borgarklassen. Mot kapitalägarnas internationella förbrödning mot socialismen måste arbetare och förtryckta världen över sätta sin egen solidaritet den proletära internationalismen.

Den överväldigande delen av mänskligheten har gemensamma intressen i kampen mot kapitalism, imperialism och rasism. Jordan kan föda sina invånare, rikedomarna kan fördelas rättvist och hoten mot den globala miljön kan undanröjas – om privategendomens system avskaffas, om den snöda vinningen som drivkraft för samhällets strävanden ersätts av människornas behov i enlighet med naturens lagar och möjligheter. De privilegierade, kapitalägarna och deras armé av hjälpredor, fruktar en sådan omvandling. De arbetande har inget annat att förlora än sina bojar. Men en hel värld att vinna.

Arbetare och förtryckta folk i alla länder, förena er!

Kommunistiska Partiets stadgar

§1. Namn

Organisationens namn är Kommunistiska Partiet.

§2. Mål och riktlinjer

Partiet arbetar för en revolutionär omvandling av det existerande samhället. Som alternativ till kapitalism och borgerligt klassherravälde ställer partiet socialism och arbetarmakt som mål. All partiets verksamhet syftar till att samla arbetarklassen och folkets flertal till strid för sina intressen.

Kommunistiska Partiet är ett demokratiskt parti som hävdar alla människors lika värde. Partiet motsätter sig förtryck och ojämlikhet mellan män och kvinnor och mellan nationer, stater och folk.

Partiets teoretiska grund är marxismen-leninismen.

Partiets principiella uppfattningar och politiska uppgifter finns fastlagda i program och kongressbeslut.

§3. Medlemskap

3:1

Partiets medlemmar är frivilligt förenade på övertygelsens grund och i det gemensamma arbete för organisationen.

3:2

Den som erkänner partiets program och stadgar, som betalar fastställd medlemsavgift och som efter förmåga deltar i partiets organiserade arbete kan vara medlem.

3:3

Partiet är summan av dess organisationer. Medlem måste tillhöra en av partiet erkänd partiavdelning.

3:4

Ansökan om medlemskap görs till partiavdelningen på hemorten eller till närmaste partiavdelning. Partiavdelningens styrelse bereder ansökan. Inval sker på allmänt medlemsmöte.

3:5

Medlemskap kan innehåsa i endast en partiavdelning. Medlem som flyttar till ny ort överförs till partiavdelningen på den nya hemorten. Överföringen fastställs av tidigare och ny partiavdelning.

3:6

Ansökan om medlemskap från ledande personer i andra politiska organisationer eller från grupper tillhörande annan politisk organisation, måste underställas partistyrelsen för godkännande. Partiavdelningen fattar sedan beslut efter individuell prövning.

3:7

Medlem i Kommunistiska Partiet kan inte samtidigt vara medlem i annat politiskt parti. Undantag för medlemskap i utländskt parti kan beviljas av partistyrelsen. Medlem i partiet kan ej tillhöra annan politisk förening med motstridigt syfte. Medlemskap i annan politisk förening ska meddelas partiavdelningens styrelse.

3:8

Alla medlemmar har rätt att delta i den interna partidiskussionen och att i den fritt uttrycka sina uppfattningar, att delta i politiska studier, att lägga förslag och delta i beslut i partiförening och partiavdelning, att lämna motioner till partikongressen samt att kandidera till förtroendeposter i partiet.

3:9

Alla medlemmar deltar efter förmåga i beslutens genomförande. Alla medlemmar ska beredas möjlighet att verka inom partiet utifrån sina förutsättningar. Uppgifter fördelas så att enskilda medlemmars vilja och förmåga tas tillvara.

3:10

Medlem följer partiets politik och verksamhet genom tidningen Proletären.

3:11

Medlem strävar efter att uppträda på ett för partiet hedrande sätt. Bruk av narkotika och missbruk av alkohol är inte förenligt med partiets arbete. Det åligger partiorganisationerna att hantera eventuellt uppkomna beroendeproblem på ett solidariskt och kamratligt sätt.

3:12

Medlem värnar partiets enhet och avvisar fraktions- och koteribildningar. Medlemmar uppträder på ett kamratligt sätt mot varandra. Kritik och självkritik ska användas för att stödja och förbättra det politiska arbetet.

3:13

Den som begär utträde, den som under längre tid inte betalar medlemsavgift eller den som inte vill delta i verksamheten stryks som partimedlem av partiavdelningens styrelse. Innan så sker ska styrelsen kontakta medlemmen, för att utreda vilja och möjlighet till fortsatt medlemskap.

Strykning meddelas på medlemsmöte i partiavdelningen. Tidigare struken medlem kan bli medlem på nytt.

3:14

Medlem som uppträder mot partiets program, bryter mot stadgarna eller på annat sätt allvarligt skadar partiet kan suspenderas under högst ett år eller uteslutas. Den som suspenderas mister alla rättigheter men behåller sina skyldigheter som medlem.

3:15

Beslut om suspension eller uteslutning fattas av partiavdelningen på medlemsmöte. Berörd medlem ska ges alla möjligheter att yttra sig innan beslut fattas. Innan disciplinära åtgärder vidtas bör medlemmen tilldelas en varning och ges möjlighet till rättelse.

Beslut om disciplinära åtgärder kan överklagas till partistyrelsen. Den som tidigare uteslutits kan beviljas medlemskap på nytt. Partiavdelningens beslut om inval ska i sådana fall godkännas av partistyrelsen innan det träder i kraft.

§4. Partiets organisatoriska principer

4:1

Kommunistiska Partiet följer i sitt inre arbete den demokratiska centralismens princip, vilken innebär enighet i handling grundad på frihet till diskussion och kritik.

4:2

Alla beslut fattas i öppen omröstning och med enkel majoritet, om ej annat stadgas. Vid lika röstetal gäller mötesordförandens utslagsröst.

Alla medlemmar har att respektera fattade beslut samt att efter bästa förmåga verka för att de genomförs.

4:3

Alla ledande organ väljs nedifrån och upp. Partiet har en medveten inriktning att till ledande uppdrag utse arbetare i första hand, samt eftersträvar så långt möjligt en jämn fördelning mellan kvinnor och män.

4:4

Innan val fattas beslut om antalet ledamöter som skall väljas. Personval är som regel slutna och alltid om någon så begär. De kandidater som erhåller högst röstetal utses efter antalet röster de erhållit. För att bli vald krävs minst hälften av antalet avgivna godkända röster.

Om inte tillräckligt antal kandidater kan väljas vid en första valomgång, förrättas omval mellan de ej valda som fått flest röster. I omvalet deltar högst dubbelt så många kandidater som skall väljas. Den eller de som får flest antal godkända röster blir valda.

4:5

Rapportskyldighet föreligger på alla nivåer i partiet. Varje organ ska avlägga verksamhetsrapport och räkenskap inför den instans som valt det.

4:6

Medlem rapporterar till sin partiförening, partiföreningen till partiavdelningen och partiavdelningen till partistyrelsen.

4:7

Den enskilde medlemmen är underordnad organisationen, den lägre nivån den högre och hela partiet är underordnat partistyrelsen. Minoriteten är underordnad majoriteten.

§5. Partiföreningen

5:1

Den kommunistiska partiföreningen är partiets grundorganisation. Partiföreningen utgör basen för medlemmarnas aktivitet,

samt även för politisk skolning och intern diskussion. Alla medlemmar ska tillhöra en partiförening.

5:2

Partiföreningar bildas på arbetsplatser och i bostadsområden. Partiföreningen ingår i en partiavdelning. En partiavdelning som inte är uppdelad i partiföreningar utgör samtidigt grundorganisation.

5:3

Partiföreningar bildas på arbetsplatser där minst tre medlemmar arbetar. Partiföreningar kan också ha flera olika arbetsplatser av gemensam karaktär som sitt verksamhetsområde. Partiföreningarna på arbetsplatserna är partiets viktigaste grundorganisation.

5:4

Medlemmar som inte ingår i partiförening på arbetsplatsen sammansluts i partiföreningen i sitt bostadsområde. Beslut om dessa partiföreningars respektive verksamhetsområden fattas av partiavdelningens styrelse.

5:5

Partiavdelningar kan i undantagsfall bilda partiföreningar med särskilda arbetsuppgifter, om så anses befogat. Sådant beslut ska redovisas för och godkännas av allmänt medlemsmöte.

5:6

Beslut om att bilda, upplösa, dela upp eller slå samman partiföreningar tas av partiavdelningens styrelse.

5:7

Partiföreningars ledning väljs på dess medlemsmöte.

5:8

Partiföreningar verkställer partiets beslut inom sitt verksamhetsområde. Partiföreningen företräder partiet och utvecklar självständigt partiets politik i arbetsplatsens eller bostadsområdets frågor.

§6. Partiavdelningen

6:1

Partiavdelningen omfattar samtliga partiföreningar inom en kommun eller annat geografiskt område.

6:2

Partistyrelsen fattar beslut om att bilda, upplösa, dela upp eller slå ihop partiavdelningar. För att bli erkänd måste partiavdelningen bestå av minst fem medlemmar med visad förmåga att kontinuerligt föra ut partiets politik på sin ort. Avdelningens verksamhetsområde fastställs och avgränsas genom beslut av partistyrelsen.

6:3

Partiavdelningen har att verkställa kongressens och partistyrelsens beslut inom sitt verksamhetsområde. Den beslutar suveränt i egna angelägenheter och om egen verksamhet i syfte att utveckla partiets arbete på sin ort. Partiavdelningen handhar medlemsfrågor och väljer kongressombud.

6:4

Partiavdelningens styrelse väljs på årsmöte. Styrelsen utgör en kollektiv ledning och utser inom sig de ansvarsposter som behövs.

6:5

Styrelsen kallar till medlemsmöte minst fyra gånger om året. Årsmöte hålls under det första kvartalet. Kallelse till årsmötet utgår i tre veckor i förväg.

6:6

Om partiavdelning upplöses, tillfaller alla dess materiella och ekonomiska tillgångar den centrala partiorganisationen.

§7. Partikongressen

7:1

Partikongressen är partiets högsta beslutande organ. Kongressen fattar beslut om program och stadgar; granskar partistyrelsens och revisorernas berättelser; fattar beslut om ansvarsfrihet för avgående partistyrelse och om inkomna motioner och förslag till uttalanden; anger riktlinjerna för partiets verksamhet samt väljer partistyrelse och revisorer för kommande kongressperiod.

7:2

Ordinarie kongress sammankallas av partistyrelsen minst en gång vart tredje år. Kallelse till ordinarie kongress skall utgå

senast tre månader i förväg. Förslag till dagordning skall sändas till lokalorganisationerna senast en månad före kongressen.

7:3

Partiets kongresser är öppna för alla medlemmar liksom för av partistyrelsen inbjudna gäster och åhörare. För övrigt är kongressen sluten.

7:4

Om särskilda omständigheter föreligger kan partistyrelsen uppskjuta inkallandet av ordinarie kongress i högst ett år.

7:5

Partistyrelsen äger rätt att inkalla extra kongress. Sådan kongress måste inkallas inom en månad om revisorerna eller minst en tredjedel av partiets avdelningar så begär. Extra kongress har samma status som ordinarie kongress, men har bara att behandla de ärenden som föranlett dess sammankallande. Kallelse till extra kongress samt dagordning meddelas senast två månader före kongressen.

7:6

Alla medlemmar, organisationer och valda ledningar har rätt att inlämna motioner till ordinarie kongress. Motioner ska inlämnas senast två månader före kongressen. Motionerna bereds av partistyrelsen och tillställs partiets avdelningar senast en månad före kongressen.

Förslag i program- och stadgefrågor måste vara inlämnade två månader i förväg för att behandlas vid ordinarie kongress.

7:7

Partistyrelsens verksamhetsrapport ska vara partiets avdelningar tillhanda senast två veckor före kongressen.

7:8

Partiets avdelningar har rätt att sända ett kongressombud för varje påbörjat 15-tal medlemmar, räknat tre månader före kongressen. Val av kongressombud sker vid allmänt medlemsmöte senast två veckor före kongressen.

Mandat från avdelning till kongressombud bygger på förtroende och lämnas utan förbehåll.

Ombud måste vara medlem i avdelningen. Ledamot av partistyrelsen kan ej utses att representera sin lokalorganisation.

7:9

Ombud har yttrande-, förslags- och rösträtt på kongressen..

7:10

Partistyrelsens ledamöter och revisorerna har yttrande- och förslagsrätt.

7:11

Företrädare för Revolutionär Kommunistisk Ungdom, av partistyrelsen inbjudna som gäster till kongressen, har yttrande- och förslagsrätt.

7:12

Partiets centrala funktionärer samt Proletärens redaktionsmedlemmar har yttrande- och förslagsrätt.

7:13

Kongressen väljer en partistyreelse med minst 15 och högst 19 ledamöter, samt minst 3 och högst 5 suppleanter. Antalet ordinarie ledamöter skall vara udda.

7:14

Kongressen väljer minst två revisorer och minst en suppleant.

7:15

Nominering till val av ny partistyreelse inleds sedan kongressen inkallats.

Förhandsnomineringar från partiets avdelningar som tillställs partistyrelsen senast en månad före kongressen delges kongressombuden i förväg. Nomineringen avslutas på kongressen.

7:16

Kongressen väljer en valberedning med minst fem ledamöter. Valberedningens uppdrag avslutas när valen har genomförts.

§8. Partistyrelsen

8:1

Partistyrelsen leder partiets politiska och organisatoriska verksamhet på grundval av program, stadgar och kongressbeslut. Partistyrelsen är högsta beslutande organ mellan kongresserna.

8:2

Partistyrelsen ansvarar för partiets tidning Proletären och för all övrig central partiverksamhet. Proletären utgör partiets gemensamma propagandist, agitator och organisatör.

8:3
Partistyrelsen är ett kollektivt ledarskap, gemensamt ansvarig inför partiet och partikongressen.

8:4
Partistyrelsen väljer inom sig en ordförande, som också är ordförande för partiet. Partistyrelsen väljer inom sig en partisekreterare. Partistyrelsen utser ett arbetsutskott med minst tre ledamöter, bland dem partiets ordförande och sekreterare. För övrigt tillsätter partistyrelsen de ansvarsposter som behövs för att den ska kunna fullgöra sina uppgifter. Förtroendeuppdrag inom partistyrelsen kan när som helst återkallas.

8:5
Suppleanterna kallas till partistyrelsens möten och deltar i verksamheten, men utan rösträtt. Ordinarie ledamot som lämnar partistyrelsen under kongressperioden ersätts av suppleant i den ordning de blivit valda.

8:6
Partistyrelsen sammanträder minst fyra gånger om året eller när en tredjedel av partistyrelsens ledamöter så begär. Arbetsutskottet leder partistyrelsens löpande arbete och kan mellan partistyrelsens möten fatta beslut i dess ställe.

8:7
Partistyrelsen anställer partiets centrala funktionärer, inklusive Proletärens redaktion. Partistyrelsen fastställer lön och anställningsvillkor. Partilönen får inte överstiga en genomsnittlig arbetarlön.

8:8
Partistyrelsen har rätt att från partistyrelsens verksamhet suspendera ledamot som hotar partiets enhet eller bryter mot partiets organisatoriska principer. Suspension gäller som längst fram till nästkommande kongress. För beslut krävs två tredjedels majoritet.

§9. Partidistrikt

9:1
För att främja partiets utbyggnad och för att samordna partiavdelningarnas verksamhet indelas hela partiet i distrikt, i den ordning partistyrelsen beslutar.

9:2
Partidistriktet leds av partistyrelsen. En särskild distriktsledning utses vid behov.

9:3
Partistyrelsen sammankallar distriktsmöten i hela partiet, vilket bör ske minst en gång om året.

§ 10. Ekonomi och revision

10:1
Partiets ekonomi baseras på medlemsavgifter och kampfond. Partistyrelsen fastställer medlemsavgiften, samt hur den fördelas mellan lokal och central organisation.

10:2
Kampfonden är ett frivilligt bidrag som medlem betalar efter förmåga. Bidragen till kampfonden fördelas lika mellan lokal och central organisation. Partistyrelsen kan för viss tid bevilja undantag från denna regel, om det finns särskilda skäl och om lokalorganisationen så begär.

10:3
Partiets räkenskaper och förvaltning granskas fortlöpande på alla nivåer av valda revisorer, vilka rapporterar till den instans som valt dem. Alla partiets räkenskaper revideras minst en gång per kalenderår. Revisor kan inte ingå i styrelsen för den verksamhet som granskas, ej heller ha ekonomiskt ansvar för eller vara anställd inom denna.

§11. Revolutionär Kommunistisk Ungdom

11:1
Kommunistiska Partiet erkänner Revolutionär Kommunistisk Ungdom som sitt ungdomsförbund. Partiet och RKU är självständiga organisationer som tillsammans bygger den kommunistiska rörelsen.

11:2

Partiet välkomnar på alla nivåer RKU till samarbete och samråd för att stödja, stärka och lära av varandra.

§12. Parlamentarisk representation

12:1

Partiets parlamentariska representanter är underordnade partiorganisationen på motsvarande nivå och dess beslut. Partiets kandidater fastställs av partiorganisationen vid medlemsmöte eller vid särskild valkonferens.

12:2

Partiets företrädare i valda församlingar mottar endast ersättning motsvarande förlorad arbetsförtjänst. Andra ersättningar lämnas av partiorganisationen.

12:3

Partiavdelningar som uppbär partistöd betalar minst 20 procent därav till den centrala partikassan.

§ 13. Stadgarnas giltighet

13:1

Dessa stadgar gäller för samtliga organisationer och medlemmar i partiet. Regler som fastställs för lokal organisation måste vara förenliga med partistadgan.

13:2

Kongressbeslut i stadgefrågor träder omedelbart i kraft.

13:3

Tvist om hur stadgarna ska tolkas avgörs av partistyrelsen.